

LINA ENKELTEN OPISSA Me enkelit emme kirjoita kirjoja, mutta meillä on omat keinomme tuoda tärkeät asiamme esille. Toivomme, että jokainen teistä löytää sisimmästään sen syvän rauhan ja rakkauden tunteen, joka riittää kaiken aikaa, kaikkialla ja kaikille tahoille. Sitä ei voi korvata materiaalilla, eikä menoilla. Olemme iloisia että olette valinneet tämän satukirjan, sillä tämän avulla tutustutte pieneen Lina tyttöseen. Hän on aikamoinen ilopilleri ja hänessä on ainesta vaikka mihin, sen saatte huomata...törmäsimme Linaan jo kauan ennen hänen syntymäänsä...mutta hetkinen... mehän emme tosiaan kirjoita, joten Linan tarina alkakoon. Lentävä yllätys Sinä päivänä Lina puki ylleen äidin ompelemat leipähaalarit, sillä Lina oli menossa lähimetsän ruokintapaikalle viemään leipää ja siemeniä. Hän kävi siellä usein, sillä rakkaus metsään oli hänestä melkeimpä maailman paras asia. Sinne sai viedä kaikki murheet kuin ilotkin. Metsässä ei voi olla pahalla tuulella, siitä metsän väki pitää kyllä huolen. Ruokintapaikalle päästyään Lina veti syvään henkeä ja kuunteli puiden suhinaa ja lintujen laulua. Yhtäkkiä jokin lentävä lähestyi hurjaa vauhtia kieppuen ja kaartuen. Lina huusi suoraa huutoa: JÖSSES, EI EI!.....SUIIIH SUIIIH ja PLÄTS...kuului vain räpinää ja MÄISKE! Jokin oli törmännyt Linaan ja putosi päistikkaa maahan. Lina näki maassa pienen sulkamytyn, joka ähki ja kiemurteli aivan tokkuratilassa. Mikä ihme tuo on, Lina ehti ajatella. -Hei, pikkunen, taidatkin olla pikkulintunen, BöödiBöö, Böödiböö, herää.... herää nyt ihmeessä, eihän sinua sattunut. Lina huolestuneena kuiskasi. Höyhenmytyn seasta näkyi jo silmät ja samassa tuo mytty oikaisi itsensä ja puhkui. -Huh huh, mikä lento, mutta mä selvisin voittajana maaliin! -YIPPII! Lintu huudahti ja taputti siipiään. Linan silmät pullistuivat, sillä tässä hänen edessään oli selvästi IHME! Tuo lintu puhui Linalle. Ei laulanut, ei viserrellyt vaan puhui. Sanoi odottaneensa, milloin hänen oma ihmisihmeensä ilmestyy ja löytää hänen lentoreitilleen. Olipa vielä iloinen, ettei yksikään naapurin kovaäänisistä harakan poikasista ehtinyt paikalle ja ei, ei häneen sattunut. Anteeksipyydellen vielä tokaisi, että kaipa ihmeihminenkin oli kunnossa...hän itse kun oli hieman likinäköinen. Lina kuunteli pikkulintusta suu auki ja samalla puisteli päätään, ei hän loukkaantunut ja mietiskeli, että mitä kummaa tämä on, voiko tämä olla totta? Lintu puhui hänelle ja pöyhi sulkiaan. -Hyvä hyvä, pidetään siivet ilmassa, niinku minun vanhempani sanovat. Minulla on huono näkö, siitä syystä olen pitkään ollut kotipesässä. Olen vasta harjoittelut silmillä tarkennusta....mutta katso, lintunen sanoo ja työntää nokkansa aivan kiinni Liinaan. -Näin läheltä minä näen yhtä hyvin kuin iso rautalintu taivaalla, semmonen joka näkee kaikki maat ja taivaat yhtä aikaa. Sinulta saan varmaan silmiäiseni, semmoiset lasipohjat tiedäthän,katso, katso nyt, minun näköni ei näe kauemmas. Olipa onni, että sinä satuit ensilentoni eteen. Nyt silmälasiaiseni saavat sinulta kristallinkirkkauden, kiitos. Sitten lintunen kuiskasi hänen korvaansa. -Tuo BöödiBöö kuulostaa nimiäiseltä, se on parempi kuin likinäköinen, joksi minua sisarukseni haukkuivat. Tuo on ihan varmasti taikanimiäiseni, josta ihmispäälinnut ovat vanhemmilleni kertoneet. Sanoivat, että sen myötä viimeinen poikanen saa oman suojelijan ja näkö paranee. Minä sain sinut. Kiitos vaan, mennäänkö nyt yhdessä hakemaan minulle silmiäiset ja lasipohjat, pikkulintunen sanoo tomerasti ja puristaa pienet siipensä Linan kaulan ympärille. -Ihmispäälinnut, Lina toisti hiljaisella äänellä ja tunsu samalla mielihyvää linnun halailusta. Pikkulintunen ei sitä kuullut, se jo lauloi iloisena, BÖ-BÖ-DI-DI-DY-YY, BÖ-BÖ-DI-DI-DY-YY...me kuulumme nyt yhteen, tsirp tsirp se viserteli. Meillä on paljon kivempaa yhdessä, eikö niin, ihmeihmiseni? Lina oli samaa mieltä, sillä hän oli toivonut lemmikkiä jo pitempään ja joka kerta vanhemmat sanoivat että maltahan nyt, lemmikin aika tulee. Tämähän se oli? Lina kysyi, että eikö pikkulintusen vanhemmille tule ikävä, jos se lähtee hänen matkaansa. Pikkulintunen kertoi vanhempiensa jo odottaneen hänen lähtöään ja pelänneen miten kävisi heidän pesimäkausien, jos viimeinen lapsi ei lähdekään pesästä.

Ätilintusella kun oli jo tiedossa uusia poikasmunia. Pikkulintunen oli ollut likinäköisenä se kaikkein viimeisin. Yhtäkkiä lintunen lensi vauhdikkaita kaarteita, sinne sun tänne ja Lina kysyi, mitä ihmettä se oli tekemässä? Lintunen naurahti ja sanoi, että merkiksi lentokyvyistään jokainen lintunen vie pesäänsä kolme pientä kasvinlehteä ja asettaa ne lentomuotoon: Nyt oli hänen vuoronsa jättää vanhemmille lintumaailman lähtöviesti. Lina katsoi ihailen urhean lintuen touhuja. Kotimatalla Lina mietti mahtaisivatko vanhemmat antaa Linalle luvan siihen, että pikkulintunen muuttaisi metsästä heidän kotiinsa. Vanhemmat olivat jo odotelleet Linaa. Nähtyään pikkulintusen he hymyilivät toisilleen, sillä he olivat jo aavistaneet jotain tämänkaltaista. Lina hehkutti että nyt se maltti on vihdoin antanut hänelle oman lemmikin, saahan hän pitää lintusen. Vanhemmat ihastelivat lintusta ja myöntivät, tarinan kuultuaan. Lina iloitsi, sillä hänellä oli nyt oma, suloinen lemmikki, jolla oli siivet niinkuin Linan ihaillemilla enkeleillä. Mahtoivatkohan enkelit ja linnut olla yhteydessä toisiinsa? Onkohan linnut pikku nokkaenkeleitä, Lina mietiskeli. MIKSIKÄ SISARUKSET KUTSUIVAT PIKKULINTUSTA? Juhlaa ja varvastanssia Seuraavana päivänä BöödiBöön kanssa käytiin silmälääkärissä ja niin se sai omat silmiänsä ja lasipohjat, joita silmälaseiksi kutsutaan. Lina oli varma, että BöödiBööllä oli taikavoimia. Se kertoi kaikkien eläinten olevan viisaampia kuin ihmiset, sillä useat ihmiset olivat omanapaimisia, ne eivät ymmärtäneet eläinten, saati sitten BöödiBöönkään puhetta. Moni eläin oli turhautunut yrittäessään opettaa heille rakkauden kieltä. Omanapaimisilla ei koskaan ole aikaa, eikä korvia muille kuin itselleen. Linaa nauratti, BöödiBööllä oli hauskoja nimiä asioille. Ja koska Lina ymmärsi BöödiBöötä heti ensimmäisestä päivästä lähtien, oli Lina BöödiBöön mielestä metsätaikaihminen, omanapaimista ja muita paljon paljon viisaampi. Tänäpä hieno päivä tulossa, sillä oli Linan vanhempien juhlapäivä ja silloin Lina sai muutaman lahjan. Vanhemmat eivät enää tarvinneet lahjoja, kun olivat saaneet Linan, niin he sanoivat ja Linasta se oli kivaa. Juhlia ja tanssia varvastanssia, erityisesti tänään, sillä koko päivä on ollut Linasta superihana. Lina ja BöödiBöö tanssivat niin, että hiukset ja höyhenet pölisivät. -Kattokaa, Lina huusi nostaen jalkojaan ja BöödiBöö lauloi ja kikatteli. -Bö-Bö-Di-Di-Dyy, tirske tirske... Se sirkutti ja räpytti silmiään. He kaikki nauttivat myös eväitä suosikkipaikallaan Voimakalliolla, sillä vanhemmatkin viihtyivät luonnossa. Vanhempien antaessa Linalle lahjat, se oli hyllytonta ilottelua ja "kuperkeikkaympyröiden" paikka. Lina laski että hän sai yhteensä neljä lahjaa. Se tarkoitti, että saman verran piti myös laittaa kiertoon, niinpä Lina kävi teippaamassa nelosen oveensa. -Varmuuden Muistiksi, Lina sanoi. -Bö-bö-di-di-dyy-y...tsirp tsirp, hyvä muistivarmuus, BöödiBöö lauleskeli. Illalla Lina röhnötti lattialla BöödiBöön vieressä, nosti neljä sormeaan pystyyn ja lauloi sydämensä kyllyydestä: -Variksen varpaat, variksen varpaat, mullon pystyssä variksen varpaat... Isä ja äiti on yhdessä ain, mäh olen Lina ja lahjat sain...mäh olen enemmän ku sunnuntai. MITÄ TARKOITTA SILMIÄISET JA LASIPOHJAT? Oliko Linan toive varastettu? Lina sai lahjaksi enkeliyöpaidan, pehmopupun, piirustuslehtiön ja värikyniä. Ne kaikki olivat Linan toiveiden mukaisia. Pehmopupu oli kuitenkin se yllätyksellisin ja odotetuin, sillä Lina oli jokaisella kaupunkireissuilla rutannut nenänsä kiinni lelukaupan ikkunaan ja siitä Linaa oli vaikea saada pois. Vanhemmat nauroivat, että mikä magneettinapa tuo pupu oikein oli, kun se veti niin kovasti Linaa puoleensa. Linan mielestä hänen ja pupun piti olla yhdessä, koska kukaan muu ei nähnyt, kuinka pupu tahtoi pois ikkunalta, se tahtoi omaan kotiin. -Jos sä oisit mun oma pitkäkorvapilkkupupu, ei sun tarvis ikinä enää asua ikkunalla. Pitäisin susta hyvää huolta ja pääsisit mun viereen nukkumaan. Sitte kun mä olen aikuinen, tulen sut hakemaan, varmalla tulen, odota vaan, Lina hyrisi lasin takaa. Vanhempia Linan toive kosketti syvästi. Edellisellä viikolla, Linan käydessä kaupungilla vanhempien kanssa, Linan elämä meni hetkeksi sekaisin, sillä pupu oli kadonnut

näyteikkunasta ja Lina alkoi itkeä. -JOKU ON VARASTANUT PITKÄKORVAPILKKUPUPUN! APUA APUA! Ihmiset kääntyivät katsoivat kuinka Lina itki vuolaasti...

-By-ääää...by-ääää...Mun o-ma ra-kas pit-kä-kor-va-pilk-ku-pu-pu on hä-vin-nyt...yh-yh-by-ääääääää, Lina itki ääni vapisten. Meni hetki ennen kuin vanhemmat saivat Linan rauhoittumaan. He kysyivät, eikö Lina ollut pupun puolesta iloinen, pupuhan oli päässyt omaan kotiin. Pupu on varmasti onnellinen siitä, että se oli saanut oman perheen. Vanhemmat muistuttivat, että on tärkeää osata iloita myös toisten puolesta, vaikkei itse saisikaan mitään. Kenties ikkunalle ilmestyisi pian toinen samanlainen pupu tai jokin vielä suloisempi pehmolelu. Lopulta Lina rauhoittui ja onnettomalla äänellä totesi, että kyllä pupua oli lykästännyt, mutta hän tahtoi heti kotiin BöödiBöön luokse, ettei sekin katoa. Se oli Linalle todella vaikea päivä. MIKÄ ON TÄRKEÄÄ, VAIKKA EI ITSE SAISIKAA MITÄÄN? Totta totta Mutta juuri nyt Lina oli onnellinen, sillä Pitkäkorvapilkkupupu oli yksi parhaista lahjoista, jonka Lina oli koskaan saanut ja nyt se asui hänen kodissaan suloisen BöödiBöön ja hänen kanssaan. -Nelkyttuhattaviissataakertaa toivoin ja nyt se on totta, totta, totta...Lina hoilotti, sipsutti kamariinsa ja haki uniriepunsa. -Tossa on, en tarvi unirättiriepua enää ikinä! Lina heitti riepunsa äidille, halasi Pitkäkorvapilkkupupuaan ja pyysi äitiä auttamaan uuden enkeliyöpaidan kanssa. -Nyt varmaan pääsen enkelilennolle, sillä mulla on yhtä kauniit siivet kun enkeleillä, onhan äiti? BöödiBöö kiemurteli ja keikutti kummastelen päätään. -Ihmispäälintuyöpaita, ihmispäälintuyöpaita, se viserteli, sovitteli Linan helmiä ja katsahti sitten Pitkäkorvapilkkupupyüse. Ilmassa leijaili vaaleanpunainen rakkauden hattara-aalto, joka ylettyi BöödiBööstä Pitkäkorvapilkkupuseen. Äitikin tunsu rakkauden energian ja totesi. -No, nyt on kyllä koko talon pikkutyttöjen päät pyörällä. Jouduhan Lina, on iltapesun aika. MONTAKO KERTAA LINA OLI TOIVEISTAAN UNELMOINUT? Linan hammasharjatouhut Lina tassutteli varpaisillaan "piipilään" yöpaidanhelmat suhisten TSUIH TSUIH TSUIH. Hän hoiti reippaasti pisupuolen, nousi jakkaralle, pesi kädet ja nassun, oikeassa järjestyksessä, kuten vanhemmat ovat opettaneet ja nosti Pitkäkorvapilkkupupun hyllylle. -Katsoppa mallia miten omahyvämieli pidetään ja hampaat harjataan. BöödiBöön ei tarvitse harjata hampaita, kun sillä ei ole hampaita, mutta sulla on ainakin nuo kaksi hammasta, Lina sanoi, pyyhkäisi peiliä kämmenellään ja katsoi peilikuvaansa. -Ootsä valmis, Lina sanoi peilikuvalleen, kohta mä kerron mitä sä oot? Se alkaa: -ÄN-YY-TEE-NYT, ei vielä vaan NYT! Hammasharjalla tahtia lyöden Lina aloittaa jokailtaisen äänekkään hammasharjatussin: -Säh olet superhyvä, säh olen iloinen, säh olet itselle paras, säh olen Ruusunen, säh onnistut, kun tahdot vain, säh hyvä olet siinä ain! Lopulta Lina painoi nenän kiinni peiliin ja kuiskasi. -Viiskymmentäkertaa talon ympäri ja loppumattomaan, SuperLina mäh oon! Äiti huikkasi, tarvitsiko Lina apua. -Lina on kohta valmis ja laskee vessapaperirullatki itte, vessasta kuului. -Yks,kaks,kolme, neljä, viis, kuus, seitsemän, kahdeksan, yhdeksän ja kymmentä rullaa! Lina pesi hampaansa huolellisesti, painoi sormella peilikuvanenänsä ja hymyili. -Vaikka valo sammuu, sinä loistat, koska sulla on sydän täynnä hyvää. Lina iski silmää kuvalleen, nosti Pitkäkorvapilkkupupun hyllyltä ja räpsäytti valot pois. MITÄ KAIKKEA LINA TUNTEE OLEVANSA? Rakasta itseäsi Äiti ja isä katsoivat hymyillen toisiinsa, sillä he olivat opettaneet Linalle, itsensä rakastamisen tärkeyden, niin lapsi oppii rakastamaan myös muita. Lina rakasti kaikkia ympärillään ja se oli vanhempien mieleen. Lina pyörähti hammasharjatussin jälkeen olohuoneessa, sillä hän muisti äidin sanoneen, että enkelit ovat aina hänen vierellään ja että äänessä on enemmän voimaa kuin ajatuksessa. Lina oli kovasti ihmetelty ja odotellut, että milloin hän saisi nähdä enkelit ja siksi jälleen kerran Lina esitti toiveensa ääneen, puristi samalla pitkäkorvapilkkupupusta korvista, nousi varpailleen, pinnisti kädet ylöspäin ja kysyi: -Tuutteko NYT enkelit mun luo, nyt ku mullaki on yöpaitasiivet,

tuutteko?” Pitkäkorvapilkkupupulle Lina supisi: -Tahdothan sinäkin nähdä enkelit, tahdothan, pyydetään yhdessä... Linan mielestä pupu nyökkäsi iloisena, joten Lina aloitti hoilauksen: -En-ke-lit, en-ke-lit! Tulkaa, pliis pliis...Pupu tahtoo, minä kans, pliis pliis. Isä suukotteli Linaa `muiskis maiskis muiskis maiskis`. Lina kikatti sanoen isän olevan paras pusumooottori, napaten samalla yhden suukon poskestaan, avasi kämmenensä isän poskelle ja sanoi. -Palautan tän pusun, että riittää huomiselle kans. Isä naurahti ja toivotti prinsessalleen tähtiyötä ja enkeleiden läsnäoloa. Päivän kiitokset Äiti luki Linan lempisatua, kuten Lina tänään oli toivonut. Linan suosikkikohdassa enkelit tuovat mukanaan yhdeksän tähteä, joista jokainen odottaa vuorollaan päivän kiitokset. Linan sormi kulkee tähdeltä toiselle ja vuorotellen jokaikisen tähden kohdalla Lina lausuu kiitoksen, päivän aiheista. -Lina luettelee ne vauhdikkaasti ja sanoo, että tänään tää on helppoa, en tarvi ollenkaan apuja, on ollut niin hieno päivä, kiitos vaan. -Juuri niin tyttöseni, kiitos lisää kiitoksia, äiti toteaa. Tänä iltana Linaa askarrutti erityinen asia. -Jos enkeli tulee katsomaan mun yöpaitasiipiä ja haluaa näyttää ne kavereilleen, niin äiti, saako Pitkäkorvapilkkupupunen tulla mukaan pumpulimatkalke? Vastaa tuhatvarmalla äiti, saako? Äiti naurahti. -Kultapieni, suojelusenkelisi on vierelläsi jokainen hetki, ja voit ihan varmasti ottaa uuden pupusi mukaan kaikkialle, sillä enkelisi rakastaa pupustasi yhtä paljon kuin sinäkin. Kultaseni, enkeli kuulee toiveesi, tuhatvarmalla. KEKSITKÖ SINÄ TÄSTÄ PÄIVÄSTÄ KAKSI KIITOKSEN AIHETTA? Vanhempien toive -Kerro äiti taas se kolmen enkelikummin tarina, kerrothan äiti rakas? -No, hyvä on kultaseni. Näinhän se alkaa. Muistathan että olimme isäsi kanssa hyvin onnellisia, sillä odotimme ensimmäistä vauvaamme, sinua suurella rakkaudella. Tiesimme satumaailmasta Tuhkimon ja hänen kolme haltijaansa, mutta me uskalsimme pyytää vieläkin enemmän. -Äiti, nyt tajusin. Lina aloittaa.-Hyvä äiti, ettette halunnu musta Tuhkimoa, Lina sanoo ja nyrpistää nenäänsä. Mulla olis nyt niitä ilkeitä puolikkaita siskoja ja tuhkavaatteet, ja AI KAUHEETA, olisin aina likainen ja joka päivä pitäis siivota kaikkien sotkut. Eikä mulla olis omaa äitiä, ku vaan semmonen Tuhkimon tuhma, puolikas äiti...Lina sanoi äänensävyllä, joka sai äidin silittelemään rauhoittavasti Linan päätä. -Kultaseni, niitä puolikkaita äitejä on myös rakastavia, niin kuin minäkin. Kaikki eivätkä tosiaankaan ole Tuhkimon äidin kaltaisia. Mutta me halusimme sinulle enkelikummit, sillä heidän suojauksensa kestää kaikkia satuja pidempään.. Tätä unelmaa jaksoimme kantaa sisimmässämme jokainen päivä. Omalle vauvalle kaiken hyvän pyytäminen, oli asia, joka myös täytti sydämemme rakkaudella. Miten outoa ja ihmeellistä olikin, että yhtenä yönä näimme kumpikin isäsi kanssa tismalleen samaa unta, samaan aikaan. Jälkeen päin mietimme, oliko se sittenkään unta? Emme olleet tienneet, että unet voisivat olla täysin samanlaisia. Äiti vaipui mietteisiinsä ja havahtui Linan ääneen. -Jatka, jatka äiti, älä lopeta. MINKÄLAISIA KUMMEJA LINAN VANHEMMAT LAPSELLEEN TOIVOIVAT? Enkelit vastaavat unelmakutsuun Äiti hymyili. -Olimme pihalla iltahämärässä, katsellen joen kimmeltävää pintaa ja kuuntelimme luonnon hiljaisuutta. Ihastelimme pulleaa täysikuuta, jolla oli pilvinen juhlamyssy päässään. Hieraisimme silmiämme, mutta juhlamyssy pysyi edelleen kuun päässä. Se oli meistä outoa mutta hauskaa. Samassa tuo kuu-ukko iski meille silmää. -Miksi kuulla oli tuo myssy päässä? Se on tosi hassua, Lina totesi. -Yhtäkkiä tähdet kerääntyivät sen eteen ja muodostivat sydänkuvion. Niiden takaa loisti valo, joka kirkastui enemmän ja enemmän, kunnes se valaisi koko taivaanrannan. Vihertävää, sinistä, vaaleanpunaista ylitsevuotavaa rakkautta tulvi sydämiimme. Edessämme oli kolme hehkuvan kaunista enkeliä, ja ymmärsimme että heidän mukana tuli tuo hämmentävän hyvä rakkaudellinen ja levollinen olo. Edes aurinko ei ikipäivänä pysty siihen kirkkauteen, sillä enkeleiden valo oli niin rakkauden täyteistä, että silmämme kostuivat kiitollisuudesta. Sitä tunnetta ei voi sanoittaa eikä kuvata, sen voi vaan tuntea ja ottaa

sydämessään vastaan. Enkelit kiittivät Unelmakutsusta ja sanoivat tietäneensä, että tämä tuleva lapsi, olisi paitsi maailmalle myös taivasmaailmalle erityinen. Enkelit olivat odottaneet tätä hetkeä jo satoja vuosia. **MINKÄ VÄRISET ENKELIT ILMESTYIVÄT VANHEMPIEN ETEEN?** Enkeleiden lahjat Ensimmäisenä esiin astui vaaleanpunainen enkeli. -Olen rakkauden, myötätunnon ja luovuuden enkeli ja tuon lapsellenne nämä kaikki ominaisuudet, punaisten hiuksien myötä. Kolme tähteä lensi syliini. Sininen enkeli jatkoi: -Olen voiman, uskon ja korkeimman tarkoituksen enkeli ja tuon pienokaisellenne nämä kaikki ominaisuudet, sinisten silmien myötä. Taas kolme tähteä lensi syliini. Sitten oli vihreän enkelin vuoro. -Olen runsauden, parantamisen ja luonnontieteen enkeli ja tuon piltillenne kaikkia näihin liittyviä ominaisuuksia. Jälleen syliini lensi kolme tähteä. Tuntui siltä, että juuri noissa yhdeksässä tähdessä oli kaikki olemassa oleva rakkaus. Saimme myös tietää, että sinä olisit tyttölapsi. Olimme kaikesta hyvin kiittollisia. Enkeleiden säteily sisälsi valtavan määrän rakkautta. Sydämeni hyrisee mielihyvästä aina kun palaan tuohon iltaan. **MITÄ KAIKKEA SINÄ TOIVOISIT ENKELEILTÄ?** Oikea hetki Enkelit kertoivat meille, kuinka sydäntäsi kuunnellen selvittäisit monia asioita. -Miten sydäntä kuunnellaan äiti, sillä tohtorin laitteellako? Lina kysyi. -Kultaseni, sillä laitteella kuunnellaan vain toisten sydämiä. Tämä tarkoittaa sitä, että sydämellään punnitsee hyvän ja pahan. Mutta jatketaampa vielä vähän, sillä enkelit sanoivat, että isäsi tulisi asettaa jokainen tähti vatsaani vasten, jotta sinä saisit nuo kaikki kauniit lahjasi. Kun tähdet yksitellen koskettivat vatsaani, jokainen tähti hävisi kuin taikasauvan iskusta. **BLING BLING BLING...BLING BLING BLING...BLING BLING BLING.** Kun viimeinenkin tähti oli "sulautunut", enkelit lauloivat kiitoshymnin ja kertoivat, että kun siivekäs visertäjä löytää lapsenne sydämessä sijan, yllätämme teidät iloisesti. Katsokaa taivasta ja kiittäkää sen kauneudesta. -Mutta äiti, mikä se yllätys on? Onko se meille kaikille ja milloin se tulee? Onkohan enkelit unohtaneet sen kokonaan? Lina keskeytti äitinsä. -Maltahan Lina. Enkelit tietävät milloin on oikea hetki yllätykselle. Eikös tämä päiväkin ole ollut jo aikamoinen yllätys, kun sait hartaasti toivomasi pupun? Jospa enkeleiden yllätys olikin juuri se? -Niin, jatka äiti, jatka. Enkelit sanoivat, että heidän oli aika palata muihin toimiin. Ja hetkessä nuo kauniit enkelit olivat kadonneet. Kiitimme tuosta kaikesta. Sinä yönä emme nukkuneet. Laitoimme takkaan tulen, ja painauduimme sylikkäin. Tuijottelimme ikkunasta tähtitaivaan kauneutta koko yön. Olimme kuin sadun keskeltä herätetyt ja kuitenkin sydämemme oli tuossa taianomaisessa hetkessä vielä kiinni. Emme halunneet millään laskea siitä irti. **MIKÄ OLISI SINULLE SEMMOINEN UUTINEN ETTÄ VOISIT VALVOA KOKO YÖN JA ELÄÄ SEN UUDESTAAN?** Linan rakkausmantra Erityisen enkelikokemuksen jättämä jälki ei haihtunut hetkessä. Äiti jatkoi kuvaillen Linalle yön tapahtumia. -Kävimme isäsi kanssa tuon näyn uudelleen monesti läpi ja se oli tismalleen samanlainen. Emme tänä päivänäkään tiedä, oliko tuo unta vai onko valveilla olo unta...Se oli kuin unihattaraa vai mitä lie. Meille se oli kuitenkin täyttä totta. Niin totta kuin sinä olet siinä. Edelleen pystymme tuntemaan samat tunteet ja muistamaan jokaisen kohdan, pienintä piirtoa myöten. Sanotaan että enkeleillä on lentämisen kyky, koska he eivät suhtaudu itseensä raskaasti. Emme mekään isäsi kanssa miettineet tätä liikaa, vaan otimme asian juuri niin rakkaudellisesti kuin sen tunsimme. -Mutta äiti äiti, BöödiBöö tuli ja minä rakastan lintustani. Niinhän enkelit sanoivat, sekin on totta. Teidät unetkin voi olla totta. Elävää unta, eikö niin äiti? -Juuri niin Lina pikkuinen, mutta viisarivispaus sentään, kello on hilpassut pikajunaakin nopeammin. Aamuun on aikaa vain pari muurahaisen pikkupikkuriikkistä varvasaskelta, sitä ei voi enää laskea isoilla variksen varpailla...Laitahan kultaseni simmut kiinni ja toivotellaan Tähtiyötä ja kauniita enkeliunia, äiti sanoi ja antoi Linalle hyvänyön suukon. -Odota äiti, odota vielä, Lina sanoi ja nosti etusormensa. -Mäh rakastan äitiä, mäh rakastan isiä, mäh rakastan

mummia, mäh rakastan vaaria, mäh rakastan Pitkäkorvapilkkupupua, mäh rakastan BöödiBöötä, mäh rakastan enkelinsiipi yöpaitaa, mäh rakastan mun enkeleitä, mäh rakastan mun jokaista päivää jah jah jah mua, Lina luetteli ja sai äidin hymyilemään. Rakkausmantran aikana BöödiBöö istui omalla yöpuullaan ja keinutteli itseään. Se oli pukeutunut Linan valkoisiin helmiin, sillä Pitkäkorvapilkkupupunen oli aivan siinä unioksan vieressä. -Rakkauden tähtiyötä äiti rakas, enkelit lentävät uniin, toivotteli Lina. -Rakkauden tähtiyötä kultaseni, enkelit lentävät sinunkin uniisi. Äiti katsahti Linaan ja sanoi. -Hymyssä sydän on raollaan ja se valaisee enemmän kuin aurinko. Sinun hymysi Lina pienoinen, on kaunein valoni. Kauniita unia kultapieni. Heistä kumpikaan ei huomannut, kuinka Seremonioiden enkeli Ametisti, siunasi tuon yöntulotoivotushetken, sillä se on yksi Ametisti-enkelin taivaallisista tehtävistä. Pian kamarista huokui Linan syvä unituhina jolloin äiti käväisi oven raosta vielä vilkaisemassa Linan rakkaita kasvoja. KETÄ KAIKKIA SINUN RAKKAUSMANTRAASI KUULUUKAAN? Enkeleiden neuvoja Kuun kurkoittaessa Linan ikkunaan, siihen piirtyi tähtipölyinen taikakimallus, joka valaisi Linan suojelusenkelin. Enkeli oli kaunis ja huokui lempeyttä. Hän katsahti Linaan hellästi ja puhalsi rakastavaa tähtitaikaa. Tämä sai Pitkäkorvapilkkupupuseen ja BöödiBööhön pientä liikettä. Pitkäkorvapilkkupupunen säikähti hieman ja vetäisi peiton korvilleen. BöödiBöö alkoi sirkuttaa: -Ihmispäälintukaveri, ihmispäälintukaveri tuli, tsirp tsirp tsirp. Linan kasvot hehkuivat ilosta ja hän tunsi sydämessään rauhan, jota enkelin koko olemus huokui. Lina silitti pupuaan. -Kultapupu, mussukka rakas, enkeli tuli ku me pyydettiin, ei meidän enkeliä tarvi pelätä, enkeli on rakkautta rakkautta vaan, kato nyt, kato heti tänne, Lina vakuutti ja piti pupun päästä hellästi kiinni kaksin käsin. BöödiBöö keinahteli ja myötäili Linan puhetta. Lina nykäisi peiton pupuselta ja tuntiessaan enkelin rakkausenergian oli pupusen pelko kadonnut. Hämmästellen se käänteli päätään ja liikutteli käpäliään. Se katsoi vuorotellen Linaa – enkeliä - Linaa - enkeliä ja ihmetellen pyöritteli käpäliään. -Olenko minä nyt....Olenko minä nyt...Ihmeellinen? Ihme? Minä liikun? LINA, MINÄ LIIKUN JA MINÄ PUHUN, KATSO! -Shh Pitkäkorvapilkkupupunen, Lina sanoi nyökäten ja kysyi enkelinsä nimeä. Suojelusenkeli kertoi, että Lina voi kutsua häntä Sofiksi tai suojelusenkeliksi. Hän on Linan oma suojelusenkeli, ei kenenkään muun.